

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **M. S.**
bytem XXX

zastoupený advokátkou JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D.
se sídlem Panská 895/6, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.7.2020, č.j. 56/2020-120-STSP/3

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1.7.2020, č.j. 56/2020-120-STSP/3 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13.200,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce advokátky JUDr. Petry Humlíčkové, Ph.D.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl, že odvolání, které podala dne 12.2.2020 advokátka JUDr. Petra Humlíčková, Ph.D., do usnesení odboru pozemních komunikací a drah Magistrátu hlavního města Prahy č.j. MHMP 10838/2020 ze dne 20.1.2020 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) se

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

podle § 92 odst. 1 správního řádu zamítá jako nepřipustné. Žalovaný vyhodnotil odvolání podané prostřednictvím datové schránky výše jmenované advokátky žalobce s ohledem na zmocnění vymezené v plné moci, která byla žalovanému předložena spolu s odvoláním, jako samostatný úkon advokátky, a tudíž podané osobou, které právo podat odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí nesvědčilo.

2. Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti. Odbor pozemních komunikací a drah Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „magistrát“) prvním výrokem prvostupňového rozhodnutí odepřel žalobci účastenství v řízení vedeném pod sp. zn. S-MHMP 358549/2019, které se týkalo odstranění stavby nájezdové rampy na pozemku parc. č. 430/1 a 39/74 v k. ú. Libeň (dále jen „řízení o odstranění nájezdové rampy“). Druhým výrokem prvostupňového rozhodnutí magistrát nepřiznal žalobci postavení účastníka v řízení vedeném pod sp. zn. S-MHMP 1153139/2019, které se týkalo dodatečného povolení stavby nájezdové rampy na pozemku parc. č. 430/1 a 39/74 v k. ú. Libeň (dále jen „dodatečné povolení stavby nájezdové rampy“). Obě tato řízení se týkala nájezdové rampy z tunelového komplexu Blanka. Žalobce nebyl v řízení před magistrátem právně zastoupen.
3. Dne 12.2.2020 zaslala advokátka JUDr. Petra Humlíčková Ph.D., prostřednictvím datové schránky magistrátu podání, které bylo nadepsáno jako „*Odvolání proti usnesení o odepření účastenství*“. Jako odvolatel byl na této listině uveden toliko žalobce. V odvolání bylo náležitě identifikováno prvostupňové rozhodnutí a z obsahu odvolání je zřejmé, že odvolatel brojil proti oběma jeho výrokům. Přílohu odvolání tvořila jednak kopie prvostupňového rozhodnutí a dále plná moc advokáta ze dne 11.12.2019 udělená žalobcem výše jmenované advokátce. V plné moci byl rozsah zastoupení vymezen následovně: „*k zastupování ke všem úkonům ve všech řízeních a jiných postupech veřejné správy, týkající se kolaudace TKB. Tato plná moc se vztahuje i na podání žádosti o informace a případná řízení před civilními a správními soudy, včetně řízení před Nejvyšším soudem a Nejvyšším správním soudem.*“
4. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání podle § 92 odst. 1 správního řádu zamítl jako nepřipustné. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný s ohledem na obsah plné moci nepovažoval odvolání za opravný prostředek podaný advokátkou v zastoupení žalobce, nýbrž za samostatný úkon této advokátky. Z předložené plné moci dovodil, že žalobce zmocnil advokátku výhradně k zastupování v řízeních, která se týkají kolaudace TKB (poznámka soudu: zkratkou TKB se nepochybně míní „tunelový komplex Blanka“). Prvostupňovým rozhodnutím však magistrát nerozhodoval o účastenství žalobce v řízení o kolaudaci stavby dle § 119 a násl. zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), ale v řízeních o odstranění nájezdové rampy a o dodatečném povolení nájezdové rampy, což nejsou kolaudační řízení. Advokátka JUDr. Petra Humlíčková Ph.D., nebyla účastníkem řízení, ve kterém bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, a žalovaný proto odvolání, které s ohledem na obsah předložené plné moci spojil výlučně s její osobou, posoudil jako nepřipustné. Závěrem konstatoval, že napadené rozhodnutí nemá vliv na právní účinky prvostupňového rozhodnutí a netvoří s ním jeden celek.
5. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce nejprve odůvodnil svou aktivní legitimaci k podání žaloby tím, že se správní řízení vedená magistrátem týkala tunelového komplexu Blanka, v jehož bezprostřední blízkosti (v ulici XXX) žalobce bydlí. Bydlení v nemovitosti, která je jeho rodným domem, se zprovozněním tunelového komplexu stalo zdravotně

závadným a nebezpečným. Žalobce obsáhle vylíčil celou řadu negativních skutečností, které se v důsledku zprovoznění tunelového komplexu projeví v životě jeho samého, jakož i osob žijících v jeho domácnosti, a popsal i negativní jevy mající vliv na charakter historicky vzácné oblasti a krajiny pražské čtvrti Libně. Má za to, že byl přímo zkrácen na svém právu na ochranu života a zdraví, vlastnickém právu, právu na příznivé životní prostředí a na právech vyplývajících z Úmluvy o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí.

6. Dále žalobce namítl, že žalovaný jej měl v okamžiku, kdy posoudil předložené podání jako neprokazující zplnomocnění advokátky žalobcem, vyzvat k odstranění tohoto nedostatku, stanovit mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučit jej o následcích nesplnění výzvy. Žalovaný žádnou takovou výzvu neučinil, a porušil tak práva žalobce způsobem, který měl vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Povinnost správního orgánu vyzvat účastníka řízení k doplnění absentující plné moci vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, např. z rozsudků ze dne 19.12.2003 č.j. 5 A 41/2001-28, ze dne 19.10.2011 č.j. 1 As 84/2011-137 nebo ze dne 31.10.2006 č.j. 8 Afs 10/2005-253. Žalobce je přesvědčen, že pokud je správní orgán povinen vyzvat k doplnění plné moci v případě její absence, je v souladu s výkladem *a maiori ad minus* povinen vyzvat též k opravě vadné plné moci, tj. i v případě předložení plné moci vztahující se na jiné řízení. Žalovanému předložená plná moc osvědčuje vztah mezi žalobcem a advokátkou, která odvolání podala. Navíc se vztahuje k obdobnému a věcně souvisejícímu předmětu, neboť se týká řízení o kolaudaci tunelového komplexu Blanka a podané odvolání se vztahuje k nájezdové rampě mezi výjezdem z tunelového komplexu Blanka a ulicí XXX, ve které žalobce vlastní nemovitost a kde celý život bydlí. Z předloženého podání je proto zřejmé, že žalobce měl v úmyslu zplnomocnit advokátku k řešení otázek souvisejících s nadměrnou dopravní zátěží ulice XXX a ani z jiných okolností nevzniká pochybnost o tom, že zástupkyně žalobce neměla v úmyslu podat odvolání sama za sebe, ale toliko v zastoupení žalobce. Žalobce se také pozastavil nad tím, že není zřejmé, proč by právní zástupkyně v odvolání uváděla údaje o žalobci jako odvolateli, předkládala plnou moc mezi ní a žalobcem, nebo obsáhle tvrdila dotčení práv žalobce a nikoliv práv svých, měla-li by v úmyslu podat odvolání sama za sebe. Žalovaný tedy zjevně posoudil podání v rozporu s jeho skutečným obsahem. Dále žalobce odkázal na komentářovou literaturu vztahující se k odstraňování vad podání, z níž plyne, že by se správní orgány měly vyvarovat přílišného formalismu a nadměrné přísnosti. Pokud podání netrpí natolik závažnými vadami, pro které by nebylo možné se jím vůbec zabývat, měl by správní orgán buďto pomoci účastníkovi vady podání odstranit, anebo by jej měl vyzvat k nápravě podání.
7. Kromě výše uvedeného má žalobce za to, že postup žalovaného byl v rozporu i se základními zásadami správního řízení, konkrétně s povinností správního orgánu vést řízení hospodárně (§ 6 správního řádu), a též v rozporu se zásadou zakotvenou v § 4 odst. 1 správního řádu, podle níž je veřejná správa službou veřejnosti.
8. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě setrval na závěru vyjádřeném v napadeném rozhodnutí, že odvolání bylo podáno advokátkou, tj. osobou, která nebyla účastníkem řízení před správním orgánem I. stupně, již nesvědčí právo zakotvené v § 81 odst. 1 správního řádu (tj. právo podat odvolání). Předložená plná moc obsahuje veškeré náležitosti, které předpokládá správní řád a splňuje i požadavky, které na plnou moc klade judikatura Nejvyššího správního soudu. Žalovaný nebyl na pochybách, že se jedná o řádnou plnou moc, s jejímž předložením spojuje správní řád

příslušné účinky. Žalobce v ní jednoznačně a srozumitelně vymezil řízení, ve kterém hodlá být advokátkou zastoupen. Rozsah zastoupení nezahrnoval řízení o odstranění nájezdové rampy ani řízení o dodatečném povolení stavby nájezdové rampy. Žalovaný též upozornil na to, že žalobce se v řízení, které bylo vymezeno plnou mocí, rozhodl být zastoupen profesionálem - advokátem, který je při výkonu své činnosti povinen jednat svědomitě a s náležitou odbornou péčí. Judikatura vztahující se na situaci, kdy k podání není přiložena žádná plná moc, na nyní projednávanou věc nedopadá. K odvolání totiž plná moc přiložena byla a z odvolání jednoznačně vyplývá, že se advokátka odkazuje právě na tuto plnou moc.

9. V replice podané k vyjádření žalovaného žalobce nad rámec žalobní argumentace žalovanému vytkl, že ve vyjádření adekvátně nereagoval na žalobní námitku, že bylo zřejmým úmyslem žalobce a jeho právní zástupkyně podat odvolání, ve kterém bude odvolatelem žalobce a nikoliv jeho advokátka.
10. V podání ze dne 1.7.2021 žalobce upozornil na to, že opatřením obecné povahy magistrátu ze dne 4.5.2021 č.j. MHMP-481751/2021/O4/Vo byla stanovena přechodná úprava provozu na pozemní komunikaci – mostu Barikádníků, XXX, a to tak, že se rampa z mostu Barikádníků připojuje na tunelový komplex Blanka dvěma pruhy. To je v rozporu s prvostupňovým rozhodnutím, neboť v něm magistrát uvedl, že „(n)a mostě Barikádníků zůstal stav nezměněn, tj. rampa se stále připojuje pouze jedním pruhem.“ Podáním ze dne 11.5.2022 pak žalobce sdělil soudu, že magistrát zahájil dne 31.3.2022 řízení o návrhu opatření obecné povahy, jímž má být s trvalou platností rampa z mostu Barikádníků dvoupruhová. To je jednak v rozporu s tvrzením uvedeným v prvostupňovém rozhodnutí a nadto bude taková stavební úprava představovat zásadní změnu dopravního režimu s přímými vlivy na intenzitu dopravy u nemovitosti žalobce.
11. Při rozhodování o žalobě soud vycházel zejména z této právní úpravy:
12. Podle § 4 odst. 4 správního řádu správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy.
13. Podle § 33 odst. 1 správního řádu si účastník může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. Plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. V téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce.
14. Podle § 34 odst. 1 správního řádu zástupce podle § 32 a 33 v řízení vystupuje jménem zastoupeného. Z úkonů zástupce vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému.
15. Podle § 37 odst. 1 správního řádu podání je úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu. Podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.
16. Podle § 37 odst. 2 věta první správního řádu z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje.
17. Podle § 37 odst. 3 správního řádu nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.
18. Podle § 81 odst. 1 správního řádu účastník může proti rozhodnutí podat odvolání, pokud zákon nestanoví jinak.
19. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

20. Soud plně přisvědčil stěžejní žalobní námitce, že žalovaný měl po zjištění, že rozsah zmocnění, které prokazuje plná moc připojená k odvolání, nekoresponduje s předmětným řízením, vyzvat žalobce k odstranění tohoto rozporu. Žalovaný namísto toho zcela předčasně a taktéž v rozporu s jeho skutečným obsahem vyhodnotil předmětné odvolání jako podání učiněné advokátkou JUDr. Petrou Humlíčkovou, PhD., osobně a nikoliv v zastoupení žalobce. Ignoroval přitom skutečnost, že v odvolání byl coby odvolatel označen výlučně žalobce. Z obsahu odvolání plyne, že se žalobce (nikoliv jmenovaná advokátka) cítí být zkrácen prvostupňovým rozhodnutím na svých právech, neboť mu bylo odepráno účastenství v řízení o odstranění nájezdové rampy, ačkoliv byl dle svého mínění osobou podle § 129 odst. 10 stavebního zákona, jejíž věcná práva mohou být přímo dotčena odstraňováním stavby. V odvolání žalobce vyložil pojem „přímé dotčení“ s tím, že je vlastníkem rodinného domu v ulici XXX, který je vystaven všem negativním vlivům spojeným s intenzivním provozem na dané rampě. Své účastenství v řízení o dodatečném povolení stavby nájezdové rampy žalobce v odvolání dovodil taktéž z přímého dotčení na svých věcných právech. Dodal, že si je vědom toho, že nebude přímo dotčen na svých právech samotnou stavební činností na rampě vzhledem ke vzdálenosti nájezdové rampy od jeho domu, ale zvýšeným provozem v ulici XXX v důsledku zintenzivnění dopravy na rampě po případném dodatečném povolení stavby. Aniž by soud jakkoli předjímal opodstatněnost argumentace obsažené v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, z jeho obsahu je naprosto zřejmé, že odvolatelem byl výhradně žalobce a nikoliv jeho advokátka, z jejíž datové schránky bylo odvolání správnímu orgánu odesláno. Žalobce v žalobě oprávněně poukázal na to, že by nedávalo valného smyslu uvádět v odvolání skutečnosti, které mají vést k závěru o účastenství žalobce v řízeních o odstranění nájezdové rampy a o dodatečném povolení stavby nájezdové rampy, pokud by bylo úmyslem advokátky podat odvolání sama za sebe. Lze shrnout, že žalovanému nemohla vzniknout důvodná pochybnost o tom, že skutečným odvolatelem v dané věci je právě žalobce, a tedy už tím, že zcela pominul obsah samotného odvolání, porušil § 37 odst. 1 správního řádu, protože nehodnotil toto podání dle jeho skutečného obsahu a dopustil se nepřipustně formálního posouzení předmětného odvolání ve spojení s předloženou plnou mocí.
21. O čem však mohla žalovanému oprávněně vzniknout důvodná pochybnost, byl rozsah zmocnění advokátky žalobce. K odvolání přiložená plná moc totiž prokazovala (pouze) existenci vztahu zastoupení při úkonech a jiných postupech veřejné správy týkajících se tunelového komplexu Blanka, avšak výhradně v kolaudačních řízeních, pod což nelze zahrnout řízení, ke kterým se upínaly oba výroky prvostupňového rozhodnutí. Tato řízení se totiž týkala odstranění a dodatečného stavebního povolení nájezdové rampy na tunelový komplex Blanka. V této souvislosti je třeba připomenout, že vztah mezi zmocnitelem a zmocněncem je právním vztahem založeným nikoliv plnou mocí, nýbrž smlouvou o zastupování. Plná moc je „pouhým“ průkazem, který osvědčuje existenci zmocnění ve vztahu ke třetím osobám či orgánům veřejné správy, se kterými zmocněnec jedná (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu dne 26. 11. 2019 č.j. 4 As 26/2018-23 anebo rozsudek téhož soudu ze dne 16.3.2021 č.j. 3 As 163/2019-34). Obsahem průkazu plné moci pak musí být uvedení osoby zmocněnce, konkrétní rozsah zmocnění, okamžik, od kterého platí, a podpis zmocnitele. Z plné moci předložené žalovanému spolu s odvoláním je zřejmá vůle žalobce nechat se zastoupit advokátkou, rozsah zastoupení však nekorespondoval s předmětem řízení, ve kterém bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí. Neprokázání zastoupení v případě, kdy podání činí osoba označená v něm za zástupce

účastníka, je třeba hodnotit jako „jinou vadu podání“ ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 As 266/2014 – 32, bod 30). Žalovaný měl v souladu s tímto ustanovením nejprve vyzvat žalobce, popřípadě jeho zástupkyni k odstranění vady odvolání spočívající v neprokázání vztahu zastoupení pro dané řízení. Teprve v případě, že by žalobce a jeho zástupkyně uvedená na předložené plné moci na výzvu patřičným způsobem nereagovali a neprokázali existenci vztahu zastoupení i pro řízení, jehož se předmětné odvolání týkalo, bylo by možné učinit úsudek v tom smyslu, že odvolání bylo podáno osobou k tomu neoprávněnou (advokátkou osobně), a na základě toho jej pak zamítnout pro nepřipustnost. Vzhledem k absenci výzvy k odstranění rozporu mezi obsahem odvolání a předloženou plnou mocí byl však závěr žalovaného o neexistenci zastoupení žalobce pro dané řízení předčasný.

22. Nehledě na to, že povinnost vyzvat žalobce k doplnění „správné“ plné moci vyplývá přímo z § 37 odst. 3 správního řádu, je třeba žalobci přisvědčit i v tom, že na daný případ lze vztáhnout judikaturu Nejvyššího správního soudu, která řeší situaci, kdy účastník řízení nepředloží plnou moc vůbec. Není totiž rozhodné, zda se zmocnění nepodaří prokázat oprávnění k zastupování zmocnitele proto, že k podání učiněnému v zastoupení nepředložil plnou moc vůbec, anebo proto, že spolu s podáním předložil plnou moc vztahující se k jinému řízení, tj. plnou moc vadnou.
23. Na projednávanou věc lze aplikovat rovněž závěry vyslovené v rozsudku ze dne 15.6.2022 č.j. 10 As 125/2022-42, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval prokázáním zástupčího oprávnění statutárního orgánu spolku ve správním řízení, přičemž dovodil, že *„(p)okud snad měl stěžovatel pochybnosti o zástupčím oprávnění žalobce a), měl postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu a celou věc si vyjasnit. Rozhodně nebyl oprávněn automaticky překvalifikovat odvolání na odvolání podané samostatně žalobcem a) nota bene pokud žalobce a) v předcházejícím řízení nikdy sám nevystupoval“*. Ačkoliv se věc řešená právě citovaným rozsudkem netýkala vadné či absentující plné moci k podání, lze z něj dovodit potřebu aplikace § 37 odst. 3 správního řádu při jakýchkoli pochybnostech ohledně zmocnění zástupce jednat za účastníka správního řízení. Povinnost orgánu veřejné moci vyzvat zmocněnce k doložení oprávnění zastupovat zmocnitele v případě, kdy je procesní úkon zjevně činěn za jiného, plyne i z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6.2.2019 č.j. 6 As 405/2017-33.
24. S přihlédnutím ke všem shora uvedeným skutečnostem a citovaným zákonným ustanovením soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil pro jeho nezákonnost spočívající v tom, že žalovaný v rozporu s § 37 odst. 1 správního řádu nepřihlédl ke skutečnému obsahu odvolání ze dne 12.2.2020, z něhož je na první pohled patrné, že odvolatelem je žalobce a nikoliv advokátka JUDr. Petra Humlíčková, Ph.D., a dále pro vadu řízení spočívající v absenci výzvy k odstranění jiné vady podání, resp. k doložení plné moci prokazující zmocnění advokátky JUDr. Petry Humlíčkové, Ph.D., zastupovat žalobce v řízení o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Právním názorem vysloveným v tomto zrušovacím rozsudku je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
25. Pro úplnost soud konstatuje, že žalobcova aktivní procesní legitimace není založena tím, že vlastní nemovitost na ulici XXX a také v ní bydlí, ani tím, že se mu v souvislosti s výstavbou a provozem tunelového komplexu Blanka dle jeho tvrzení značně zhoršila pohoda bydlení, zdraví a řada dalších aspektů jeho života. Aktivní procesní legitimace žalobce je ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. založena žalobním tvrzením o porušení jeho

procesních práv, jehož se žalovaný dopustil vadným posouzením jeho odvolání, resp. nevyzváním k odstranění vady spočívající v nedoložení řádné plné moci pro dané řízení, což vyústilo ve vydání nezákonného napadeného rozhodnutí.

26. V napadeném rozhodnutí nebyla vůbec řešena otázka žalobcova účastenství v předmětných řízeních vedených magistrátem. Na rozdíl od zamítnutí odvolání podle § 90 odst. 5 správního řádu totiž postup podle § 92 odst. 1 správního řádu „*není výsledkem meritorního přezkoumání obsahu napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, ale jedná se o procesní rozhodnutí konstatující pouze opožděnost nebo nepřípustnost odvolání, aniž by byla jakkoli hodnocena a zkoumána věcná a právní stránka rozhodnutí*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1.3.2013, č.j. 9 As 172/2012-32). Žalovaný se vzhledem k závěru o nepřípustnosti odvolání v napadeném rozhodnutí nezabýval účastenstvím žalobce v řízeních vedených magistrátem, ani argumentací žalobce o zkrácení na právu na ochranu života a zdraví, vlastnickém právu a celé řadě dalších práv, ke kterému mělo údajně dojít v důsledku odstranění (nebo dodatečného povolení) stavby nájezdové rampy z tunelového komplexu Blanka na ulici XXX. Ani soud nepovažuje za nutné či potřebné zabývat se těmito tvrzeními žalobce, která s nosnými důvody napadeného rozhodnutí nijak nesouvisí.
27. Ve druhém výroku tohoto rozsudku soud v souladu s § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. přiznal žalobci, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení, které jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3.000,- Kč a dále náklady za právní zastoupení žalobce advokátkou spočívajícími jednak v odměně za tři úkony právní služby (převzetí zastoupení a sepsání žaloby, replika), přičemž sazba odměny za každý z těchto úkonů činí dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb.), a dále ve třech paušálních částkách ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Celková výše důvodně vynaložených nákladů žalobce činí 13.200,- Kč. Soud nepřiznal žalobci právo na náhradu nákladů za podání ze dne 1.7.2021 a ze dne 11.5.2022, jimiž žalobce informoval soud o dalším vývoji dopravní situace v ulici XXX. Podstatou nyní projednávané věci byla výhradně otázka správnosti procesního postupu žalovaného při posouzení přípustnosti odvolání, přičemž žalobcova podání ze dne 1.7.2021 a ze dne 11.5.2022 s touto otázkou nijak nesouvisela. Náklady s nimi spojené proto nebyly vynaloženy důvodně, a právo na jejich náhradu tudíž žalobci nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Praha 25. srpna 2022

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.